Írta: Benedek Csaba
2012. január 26. csütörtök, 14:43 - Módosítás: 2012. január 27. péntek, 11:49

Szegény ember bőrpuskája

- székely pajzánságok és cifra történetek -

"Sokan vannak ma, akik szívesen énekelnek színpadon népdalokat, de egyre kevesebben vannak, akik gyermekkortól természetes formában, a legnemesebb anyanyelvként sajátították el a népdalokat, és azok sajátos kifejezésmódját.

A bukovinai székely Sebestyén István e kevesek közül való. Ráadásul nem csak énekelni tud szépen az Andrásfalváról elszármazott, végül Kakasdra került bukovinai székelyek leszármazottja, hanem kiváló mesemondó is! Pedig gyermekkorában az ő szülei generációjának nem sok örömben volt része. S hogy hogyan kerültek a székelyek Bukovinába és onnan a Dunántúlra? Úgy, hogy Mária Terézia uralkodása alatt az osztrákok erőszakos

határőrség szervezése ellen felszólaló szabad székelyek tiltakozását az osztrák katonaság vérengzéssel torolta meg. A székelyek a további vérengzés elől tömegével menekültek ki előbb Moldvába, majd Bukovinába, ahol letelepedtek, és öt új falut alapítottak.

Bő kétszáz év múlva a népesség egy részét a magyar állam az Al-Duna mellé telepítette, végleges Magyarországra telepítésükre pedig 1940-ben került sor. Alig telepedtek le azonban Bácskában, az új otthon helyszínét is elérte a második világháború, így onnan továbbküldték őket a Dunántúlra. Nem könnyen hagyták el saját javaikat, főleg pedig nehéz szívvel foglalták el a kitelepített németek, horvátok házait. Mindezeket politikailag nehéz, beszolgáltatásokkal terhes hazai viszonyok nehezítették. A nehéz időkön átsegítette őket hitük, tisztességük, a hagyományok tisztelete és az éneklés. Erőt adtak a gyöngyszemnek beillő, dallamban, szövegben egyaránt veretes keservesek, az istenes énekek, a vidámságot sugalló kedves táncdallamok, a nehéz helyzetet sokféle önirónіával megoldó, bőséges humorral megáldott mesék, és egyéb történetek, melyeket Sebestyén István hagyomány iránti fogékonysága máig megőrzött. S bár valóban egyre fogy az idős generáció, amely még az eredeti bukovinai székely nyelvjárást, dallamvilágot, életformát és gondolkodásmódot hozta magával, Sebestyén István ma már tudatosan vállalja a hagyomány őrzését, népdal, népmese, népi színjáték, viselet megismertetését és továbbadását."

Írja Tari Lujza népzenekutató Sebestyén István legújabb könyve s cd-je kapcsán az előadóművész honlapján: MEGTEKINTEM

A fenti honlapon így ír magáról a szerző:

"Bukovinai székely szülők tizedik gyermekeként születtem az 1900-as esztendőkben. A 60-as 70-es években végeztem az iskoláimat Kakasdon. Ebből is láthatják hogy elmúlottam tizennyolc esztendős. Családi tűzhely melegénél tanulhattam szüleimtől a székely tréfákat, ősi népdalainkat. Ők a helyi hagyományőrző egyesületnek alapító tagjai voltak. Engem mindig fűtött a vágy hogy a hagyományőrzés terén maradandót alkossak. Kezdetben csak versenyekre jártam (Országos 1. díj, Országos nagydíj, Kiemelt nívódíj, és kétszeres Kárpát-medencei Vass Lajos Nagydíj). Az utóbbi években önálló előadó esteken népmesék-népdalok javából tartok előadásokat."

